

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph. D., v právní věci:

žalobce: **Českomoravská komoditní burza Kladno**, IČO: 49546392
se sídlem Kladno, Kročehlavy, náměstí Sítná 3127
proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
se sídlem Praha 1, Těšnov 65/17

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

I. Soud určuje, že zásah spočívající v poskytnutí těchto informací:

- zápisu ze 43. zasedání burzovní komory žalobce konaného dne 24. dubna 2012 ve 12:15 hodin v sídle burzy,
- zápisu ze 44. zasedání burzovní komory žalobce konaného dne 2. července 2012 od 15:30 hodin v sídle burzy,
- zápisu ze 46. zasedání burzovní komory žalobce konaného dne 27. března 2013 od 12:15 hodiny v sídle burzy,
- Burzovní pravidla žalobce

Mgr. L. Š. ze strany Ministerstva zemědělství dne 4. 5. 2015 byl nezákonný.

II. Žaloba se zamítá v části, v níž se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by soud Ministerstvu zemědělství zakázal poskytovat třetím osobám dokumenty žalobce, na jejichž vytvoření se Ministerstvo zemědělství nepodílelo a které byly žalobcem Ministerstvu zemědělství dobrovolně předány.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem spočívajícím v tom, že žalovaný na základě žádosti ze dne 4. 2. 2015 o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) podané žadatelem Mgr. L. Š. (dále jen „žádost“) poskytl dne 4.5.2015 žadateli informace specifikované v prvním výroku tohoto rozsudku, tj. zápisy ze zasedání burzovní komory žalobce ze dne 24. 4. 2012, 2. 7. 2014 a 27.3.2013 a dále burzovní pravidla žalobce.
2. V žalobě žalobce předeslal, že žalovanému v průběhu roku 2012 a 2013 dobrovolně, bez návaznosti na jakékoli zákonné ustanovení, výzvu žalovaného či burzovního komisaře, nebo hrozící či probíhající kontrolu poskytl zápis ze 43. zasedání burzovní komory žalobce ze dne 24.4.2012, zápis ze 44. zasedání burzovní komory žalobce ze dne 2. 7. 2012, zápis ze 46. zasedání burzovní komory žalobce ze dne 27. 3. 2013 a burzovní pravidla žalobce (dále též „předmětné dokumenty“ nebo jen „dokumenty“). Žádost Mgr. L. Š. (dále jen „žadatel“) ze dne 4.2.2015 o poskytnutí těchto informací žalovaný nejprve s odkazem na ustanovení § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím odmítl s tím, že se jedná o informace, na které se vztahuje povinnost mlčenlivosti dle zákona č. 229/1992 Sb., o komoditních burzách (dále jen „zákon o komoditních burzách“). Na základě rozkladu podaného žadatelem ministr zemědělství zrušil rozhodnutí žalovaného o odmítnutí žádosti, věc mu vrátil k došetření a žalovanému uložil, aby do vyřizování žádosti o informace procesně zapojil rovněž žalobce. Žalobce byl poté žalovaným vyzván dopisem ze dne 22. 4. 2015, aby se k žádosti vyjádřil. Na tuto výzvu žalobce reagoval vyjádřením ze dne 27. 4. 2015. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že žalovaný položil svůj dotaz obecně, přičemž dokumenty požadované žadatelem nebyly konkrétně specifikovány. Žalobce upozornil žalovaného, že dokumenty požadované žadatelem jsou dokumenty, které obsahují obchodní tajemství nebo tvoří chráněné know-how žalobce, a proto s jejich poskytnutím nesouhlasí. Žalobce poté obdržel průvodní dopis, v němž žalovaný sdělil žadateli, že mu poskytne požadované dokumenty. V této fázi teprve došlo ke konkretizování informací, ohledně nichž se žalovaný rozhodl žadateli vyhovět. Žalobce dokumenty revidoval, stejně tak i cesty, kterými se dokumenty dostaly k žalovanému, a došel k závěru, že dokumenty nepředstavují informace, které by žalovaný získal v rámci své dozorové a kontrolní činnosti. Dokumenty žalobce předal žalovanému dobrovolně na základě vlastního uvážení. Žalobce upozornil žalovaného na skutečný motiv žadatele k získání dokumentů, kterým je jeho členství v orgánech společnosti Amper Market, která je členem komoditní burzy PXE. Společnost Amper Market je tak z hlediska § 2976 a násl. NOZ v soutěžním vztahu k žalobci. Bezprostředně poté, co žalovaný žadateli poskytl informace, podala společnost Amper Market podnět k Ministerstvu průmyslu a obchodu k zahájení státního dozoru nad žalobcem.

3. Žalobce namítl, že žalovaný nebyl oprávněn žadateli dokumenty poskytnout na základě § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Předmětné dokumenty představují informace vzniklé čistě z činnosti žalobce a jde o informace, jejichž předložení zákon neukládá. Žalovaný, který ve svém rozhodnutí ze dne 5. 6. 2012 konstatoval, že poskytnuté informace se vztahují k plnění kontrolních úkolů žalovaného, ničím nedoložil, že dokumenty mu byly poskytnuty na základě žádosti burzovního komisaře, např. za účelem předběžného posouzení, zda bude kontrola zahájena. Žalobce s odkazem na § 11 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (dále jen „zákon o státní kontrole“) a zákon o komoditních burzách uvedl, že v otázce podávání informací ze strany kontrolovaného subjektu je nezbytné, aby byl tento subjekt k podání takových informací vyzván burzovním komisařem. K žádnému vyžádání dokumentů ze strany burzovního komisaře však nedošlo. Žalobce také odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012 č.j. 9 As 101/2011-108, v němž NSS uzavřel, že ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím chrání informace, které byly povinným subjektům sděleny dobrovolně. Žalobce též namítl, že žalovaný, který posuzoval dokumenty pouze na základě § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, nesprávně interpretoval dokumenty jako dokumenty, které nevznikly jeho vlastní činností, a současně nedostatečně posoudil obsah informací v dokumentech, o nichž měl povinnost zachovávat mlčenlivost. V této souvislosti poukázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 61/2006 Sb., a rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2013 č.j. 2 As 66/2013-25. Dále namítl, že zápis ze 46. zasedání burzovní komory žalobce jednoznačně obsahuje informace, které jsou obchodním tajemstvím podle § 504 občanského zákoníku, neboť tento zápis obsahuje informace o strategických rozhodnutích o směřování činnosti a rušení burzovních výborů a rozhodnutí o vyplácení odměn generálnímu sekretáři žalobce a rozhodnutí o úpravě mzdy generálního sekretáře žalobce. Tyto informace jsou konkurenčně významné a využitelné. Informace o směřování činnosti a rušení burzovních obchodů jsou výsledkem určitých obchodních zkušeností a analýz provedených interně žalobcem a mohou být využity konkurencí např. k přijímání obdobných rozhodnutí a/nebo sledování trendů v rámci činnosti komoditních burz. Konkurenčně významná je rovněž informace o odměňování generálního sekretáře žalobce, který se podílí na vedení komoditní burzy, neboť tato informace může být využita např. k přetahování tohoto strategického zaměstnance. Informace o výši mzdy je osobním údajem chráněným podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, a může být poskytnuta pouze se souhlasem subjektu těchto údajů. Tímto souhlasem však žalovaný nedisponoval, ani si jej od generálního sekretáře žalobce nevyžádal. Žalobce též poukázal na to, že jednání burzovní komory jsou neveřejná, tyto informace nejsou v obchodních kruzích běžně dostupné, žalovaný byl žalobcem výslovně upozorněn, že tyto zápisy obsahují obchodní tajemství a že žalobce s jejich poskytnutím třetím osobám nesouhlasí.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě poukázal na vztah speciality ustanovení § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím s tím, že na informace získané povinným subjektem od třetí osoby při plnění kontrolních úkolů § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím vůbec nedopadá. V posuzovaném případě byly veškeré zpřístupněné informace získány při plnění úkolů v rámci dozorové činnosti burzovního komisaře a jako takové se na ně ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím nevztahovalo. Činnost burzovního komisaře vůči burze je především činností dozorovou (kontrolní), jakkoli plní vůči burze podle

zákona o komoditních burzách i některé další specifické úkoly. Zákon nevyžaduje, aby se jednalo jen o informace získané při provádění formalizované kontroly (od zahájení do vyhotovení protokolu či vypořádání námitek), ale o informace získané orgánem příslušným k výkonu kontroly, pokud mají vztah k plnění kontrolních úkolů, tedy např. i informace získané při předběžném posuzování, zda bude formalizovaná kontrola zahájena. To v daném případě bylo splněno, a proto je třeba poskytnuté informace považovat za informace vztahující se k plnění kontrolních úkolů žalovaného. Žalovaný dále uvedl, že odmítnutí žádosti o informace podle § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím je podmíněno splněním tří podmínek: Zaprvé se musí jednat o informace získané v rámci plnění kontrolních a dalších obdobných úkolů povinným subjektem (tato podmínka byla v posuzovaném případě splněna). Zadruhé se musí jednat o informace získané od třetí osoby (i tato podmínka byla splněna, neboť informace byly předány žalobcem). Nebyla však splněna třetí zákonná podmínka, podle níž se musí jednat o informace, na které se vztahuje povinnost mlčenlivosti či jiný postup chránící je před zveřejněním či zneužitím. Ve vztahu k poskytnutým dokumentům za takovou povinnost nelze považovat povinnost mlčenlivosti burzovního komisaře podle § 34 odst. 4 zákona o komoditních burzách, neboť takto pojatá povinnost mlčenlivosti, která je speciální vůči povinnosti mlčenlivosti podle zákona o státní kontrole, resp. podle kontrolního řádu, se nevztahuje na veškeré informace, které burzovní komisař získal při plnění svých dozorových úkolů, ale jen informace týkající se burzovních obchodů, jejich účastníků a dohodců, tj. informace týkající se konkrétních burzovních obchodů, a na informace mající povahu obchodního tajemství. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl důvody, které směřovaly k ujištění, že se jedná o dokumenty obsahující obchodní tajemství. Podle žalovaného nelze souhlasit s tvrzením, že informace obsažené ve 46. zápisu burzovní komory o odměňování lze podřadit pod pojem obchodní tajemství, popřípadě označit za osobní údaj. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2014 č.j. 8 As 55/2012-62. Poukázal rovněž na to, že žalobce namítl existenci obchodního tajemství pouze ve vztahu k zápisu ze 46. zasedání burzovní komory žalobce, ačkoli v průběhu správního řízení vztahoval obchodní tajemství na veškeré poskytnuté dokumenty, a svá tvrzení nepodložil žádnými skutečnostmi.

5. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že interpretace okolností, na základě kterých měl žalovaný získat předmětné informace, je účelová a nepodložená. Z vyjádření žalovaného vyplývá, že žalovaný ani neví, jak se k němu předmětné informace dostaly. Samotná skutečnost, že žalovaný ze zákona dozoruje činnost žalobce, nijak nedokládá, že žalovaný předmětné informace získal v rámci kontrolní činnosti. Za nesprávný a extenzivní žalobce označil žalovaným předestřený výklad ustanovení § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť by ve svém důsledku umožňoval distribuovat prakticky jakékoli informace, které se dostanou do sféry povinného subjektu. Správní orgán může působit pouze v případech a mezích stanovených zákonem, v opačném případě jedná v rozporu se zásadou legality veřejné správy. Opětovně zdůraznil, že v daném případě poskytnuté informace nemají vůbec povahu informací získaných při kontrolní činnosti a žalovaný na ně při posuzování žádosti neměl aplikovat § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace měl posuzovat podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím a bez souhlasu žalobce neměl tyto informace poskytovat třetím osobám.

6. I v případě, že by soud akceptoval argumentaci žalovaného a přistoupil na jeho tvrzení, že předmětné informace získal v rámci výkonu kontrolní činnosti (což však žalovaný pouze tvrdí a nijak neprokazuje), ani v takovém případě nemohl žalovaný požadované informace poskytnout. Žalovaný totiž nevzal v úvahu větu druhou ustanovení § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, která představuje důležité interpretační pravidlo daného ustanovení. Poskytnuty mohou být pouze informace, které při kontrolní činnosti vytvořil kontrolní orgán. Takovou povahu rozhodně nemají dokumenty (informace) zaslané dobrovolně žalobcem, které žalovaný nijak nemodifikoval ani nezpracoval, ani se na jejich tvorbě nepodílel.
7. V doplňujícím vyjádření ze dne 30.3.2016 žalobce poukázal na to, že L. Š. podal dne 25.1.2016 novou žádost o poskytnutí informací, kterou se domáhá dalších zápisů ze zasedání burzovní komory žalobce. Tyto zápisy mu nebyly žalovaným poskytnuty, avšak pouze z toho důvodu, že je žalovaný nemá k dispozici. Z uvedeného je zřejmé, že jmenovaný žadatel pokračuje v tlaku na žalovaného ve snaze získat další informace o žalobci, které jsou využitelné pro činnost jiného subjektu.
8. Městský soud v Praze přezkoumal zákonnost zásahu žalovaného specifikovaného v žalobě. Vyšel přitom z následně uvedené právní úpravy:
9. Podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím ve znění účinném do 9.9.2015 povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.
10. Podle § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.
11. Podle § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
12. Podle § 87 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
13. Podle § 87 odst. 2 věta první s.ř.s. soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.

14. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Z obsahu správního spisu vztahujícího se k projednávané věci, který žalovaný soudu na základě jeho výzvy předložil, nikterak nevyplyvá, že předmětné dokumenty žalovaný od žalobce získal při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu. Státní dozor nad burzou a činností burzovních dohodců vykonává ve smyslu § 33 odst. 1 zákona o komoditních burzách příslušný státní orgán (zde žalovaný) prostřednictvím jím jmenovaného (a odvolávaného) burzovního komisaře. Burzovní komisař je ve smyslu § 34 odst. 1 písm. b) zákona o komoditních burzách výslovně oprávněn kontrolovat, zda činnost burzy, burzovních orgánů, členů burzy a osob podle § 21 odst. 1 písm. b) a c) a § 25 odst. 3 je v souladu s tímto zákonem a statutem.
16. Samotná existence pravomoci žalovaného vykonávat prostřednictvím burzovního komisaře státní dozor nad komoditními burzami, jež je obecně zakotvena v zákoně o komoditních burzách, však ještě neznamena, že žalovaný přistoupil k uplatnění takové pravomoci vůči žalobci. V souzené věci žalobce tvrdí, že předmětné dokumenty poskytl žalovanému zcela dobrovolně a bez jakékoliv souvislosti s výkonem státního dozoru nad jeho činností. Tomuto tvrzení koresponduje i obsah správního spisu, ve kterém se nenachází žádná výzva žalovaného, resp. burzovního komisaře, k předložení předmětných dokumentů, jež by byla adresovaná žalobci, ani žádný doklad svědčící o tom že by žalovaný prováděl (vykonával) vůči žalobci konkrétní kontrolní, dozorovou, dohledovou nebo jinou obdobnou činnost, a že by při plnění úkolů v rámci takové činnosti získal od žalobce předmětné dokumenty. V takovém případě nelze než uzavřít, že na danou věc je nutno aplikovat nikoliv § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, ale § 11 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Dle náhledu soudu není pochyb o tom, že předmětné dokumenty jsou informacemi vzniklými bez použití veřejných prostředků. Žádný zákon pak žalobci neukládá povinnost tyto dokumenty (informace) automaticky předávat žalovanému. Podmínky pro poskytnutí předmětných dokumentů žadateli podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím nebyly splněny, protože žalobce nesdělil, že s poskytnutím těchto dokumentů žadateli souhlasí, ba naopak s tím výslovně nesouhlasil. Pokud tedy žalovaný přesto žadateli předmětné dokumenty poskytl, učinil tak v rozporu se zákonem. Žalobce v tomto jednání žalovaného právem spatřuje nezákonný zásah ve smyslu § 82 s.r.s., kterým byl přímo zkrácen na svých právech, konkrétně na svém právu na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě, které je garantováno článkem 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.
17. Soud pro úplnost uvádí, že poskytnutí předmětných dokumentů žadateli by bylo nezákonným zásahem i v případě, že by se skutečně jednalo o informace, které žalovaný získal od žalobce při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu. Na tyto informace se totiž vztahuje povinnost mlčenlivosti zakotvená v § 34 odst. 4 zákona o komoditních burzách, podle kterého *„burzovní komisař je povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech týkajících se burzovních obchodů, jejich účastníků a dohodců, s nimiž se při výkonu své funkce seznámil, nejde-li o skutečnosti, které jsou v rozporu s právními předpisy, a dále o skutečnostech, které tvoří předmět obchodního tajemství burzy, členů burzy nebo osob, jež se účastní burzovních*

obchodů.“ Předmětem obchodního tajemství burzy jistě je konkrétní úprava uzavírání a vypořádání burzovních obchodů obsažená v Burzovních pravidlech nebo konkrétní závěry přijaté burzovní komorou na jednotlivých zasedáních, nehledě k tomu, že zápis ze 46. zasedání burzovní komory žalobce obsahuje mj. i text schválených rozhodnutí burzovní komory o vyloučení jmenovitě určeného člena burzy, rozhodnutí o době konání burzovního shromáždění pro obchodování určité komodity (silové elektřiny a plynu), či dokonce rozhodnutí o schválení vyplacení jednorázové roční odměny generálnímu sekretáři burzy a o úpravě výše jeho mzdy do budoucna. Předmětné dokumenty rovněž zcela jistě nejsou informacemi, které by vznikly činností žalovaného při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti.

18. Soud tedy shledal žalobu důvodnou, a proto výrokem I. rozsudku podle § 87 odst. 2 s.ř.s. určil, že namítaný zásah žalovaného spočívající v poskytnutí předmětných dokumentů (informací) žadateli byl nezákonný.
19. Soud žalobu zamítl v té části, v níž se žalobce příkazovacím výrokem domáhal uložení zákazu žalovanému poskytovat třetím osobám dokumenty, které mu byly žalobcem dobrovolně předány a na jejichž vytvoření se žalovaný nepodílel. Nutno předeslat, že určovací a příkazovací výroky vedle sebe nelze v žalobě uplatnit. NSS v rozhodnutí ze dne 28. 5. 2014 č.j. 1 Afs 60/2014-48 vyložil, že: *„(V) řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem nemůže žalobce požadovat vydání určovacího výroku, že žalovaný zásah byl nezákonný, dokud tento zásah nebo jeho důsledky trvají anebo brozí jeho opakování (§ 87 odst. 2 s. ř. s.). Došlo-li k ukončení zásahu (netrvá zásah, jeho důsledky ani nehrozí jeho opakování), nelze se domáhat, aby soud zakázal správnímu orgánu pokračovat v porušování žalobcova práva a přikázal mu obnovit stav před zásahem.“* Povaha posuzovaného zásahu objektivně vylučuje jeho další trvání (pokračování), neboť jeho podstatou bylo jednorázové poskytnutí informací žadateli, nikoli „kontinuální (opakující se) proces“, v němž dochází k (dalšímu) poskytování určitých informací. Pokud tedy již došlo k ukončení namítaného zásahu, nelze se domáhat, aby soud zakázal správnímu orgánu pokračovat v porušování žalobcova práva. Jak dovodil NSS v rozsudku ze dne ze dne 7. 6. 2016, čj. 8 As 93/2015-134, žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením podle § 82 s. ř. s. lze podat teprve po uskutečnění tvrzeného nezákonného zásahu, nikoliv preventivně.
20. Žalobcova formulace návrhu druhého výroku soudního rozhodnutí směřuje spíše k výkladu právní normy a požadavku na její dodržování v obecné rovině, nikoli k postižení důsledků jejího porušení v konkrétním případě. Takovému požadavku nelze vyhovět i proto, že ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu (jen) individualizovaným veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob.
21. Ve třetím výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Soud posuzování míry procesního úspěchu žalobce nepřihlížel k částečnému zamítnutí žaloby, neboť, jak je vyloženo shora, žalobce se mohl domáhat buď určovacího, nebo příkazovacího výroku. Formuloval-li souběžně s určovacím výrokem též výrok příkazující (zakazující), nepředstavuje částečné zamítnutí žaloby poměrný neúspěch žalobce, ale pouze „korekci“ výrokové části ve vztahu k uplatněným skutkovým tvrzením. Náklady, které

žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu